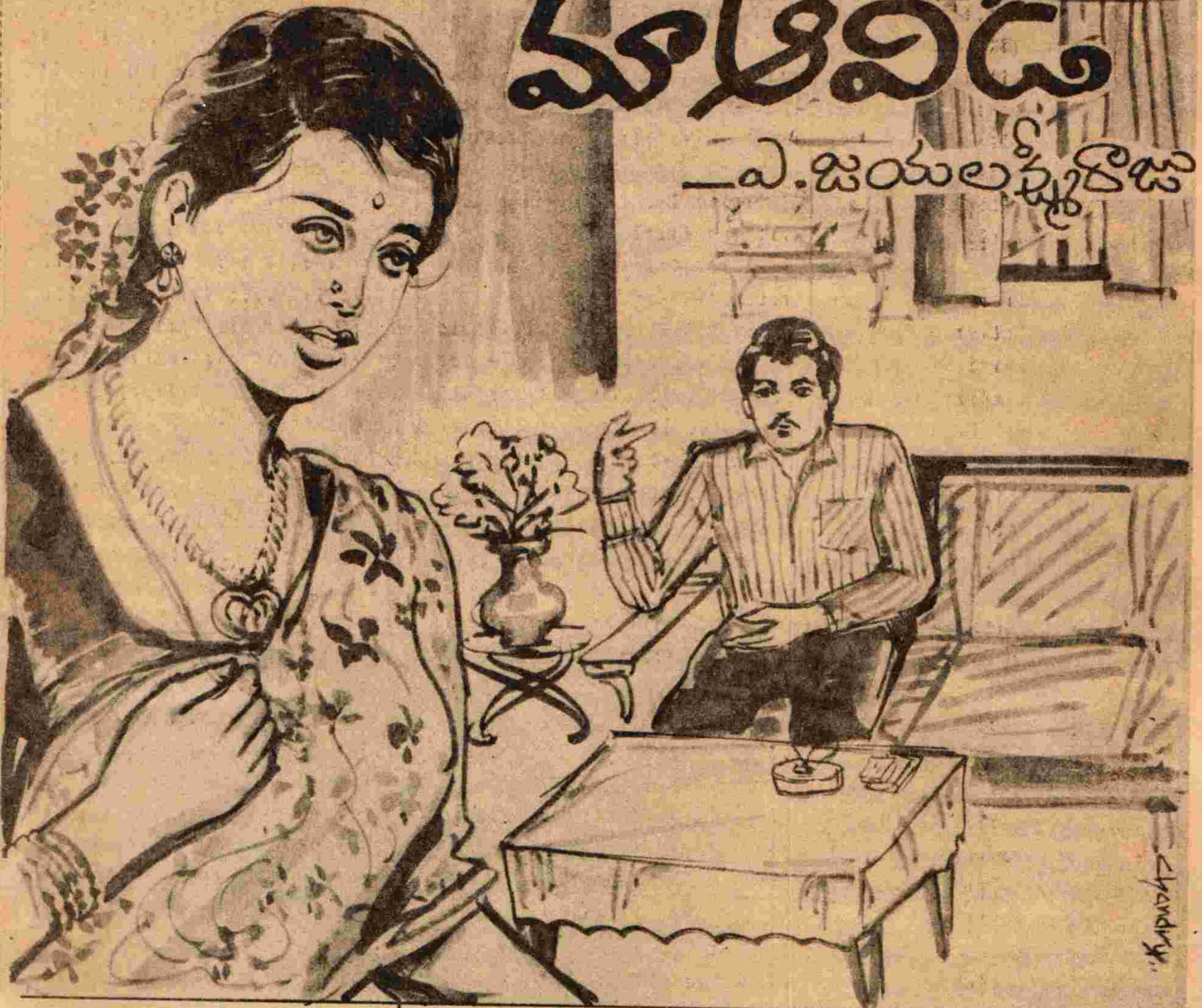

మా ఆవిడ

— ఎ. జయలక్ష్మి కౌటా

ఆఫీసుకు వెళ్ళే హడావుడిలో తాళం చెవుల కోసం వెతుకుతుంటే టేబిల్ సారుగులో కొన్ని కాగితాలు కనిపించాయి! నా భృకుటిముడిపడింది! చాలా రోజుల తర్వాత నా శ్రీమతి మీద కోపం వచ్చింది! వెంటనే నా మనసు ఆనందంతో గాల్లో తేలిపోసింది! ఇన్నాళ్లకు నా చిరకాల వాంఛ నెరవెరబోతోంది! ఈరోజు అటో ఇటో తేలిపోయేలా చెడా మడా తిట్టేయాలి! తిట్టటానికొచ్చిన ఈ అవకాశం జారిపోనివ్వను! సమయానికి ఇంట్లో లేకుండా ఎక్కడికెళ్ళింది చెప్పా? జీవితమంతా పెళ్లాన్ని కనీసం కసురుకోకుండానే గడచిపోతుం దేమోనని భయపడ్డాను. ఇంత బ్రతుకూ బ్రతికి ఇంటి వెనకాల చచ్చినట్టు, మగ పుట్టుక పుట్టి పెళ్లాన్ని ఓసారైనా, తిట్టకుండా, కొట్టకుండానే వెళ్లమారిపోకుండా ఈ సువర్ణావకాశం లభించినం దుకు దేముడికి ధన్యవాదాలర్పించాను. తిట్ట కుండా కసరకుండా ఇన్నేళ్లు గడపటానికి కారణం ఆవిడ బాపు బొమ్మల్లో అప్పడాల కర్ర పుచ్చుకున్న అండాళమ్మకాదు! అలాగని అణకు

వతో భర్త అడుగు జాడల్లో నడుస్తూ పాదపూజ చేసే సాధు స్వభావిణి కాదు! ఆవిడకు నేను భయపడుతున్నాను అంటే రాజకీయ నాయకుడి కూతురూ కాదు! పోనీ అందానికి పరవశమైపోయానా అంటే అదీ లేదు! పెళ్లికి ముందు-
“అమ్మాయి నా రంగు ముందు నల్లగా ఉండేమోనే అమ్మా” అంటే “నోరుముయ్యరా వెధవా! నలుపు నారాయణుడు మెచ్చు” అంటూ మా అమ్మ దేవుడి రూట్ల వచ్చేసి నా నోరు కట్టేసింది! ఎప్పుడైనా తిట్టాలనిపించి, నోరు తెరచేలోగానే మా ఆవిడెలా పసికడుతుందో, ఆవిడ మెదడులో ఏ ఫారిన్ ఎక్స్పోరే యంత్రం అమర్చబడి ఉందో తెలీదు కానీ, తక్కిమని రెడీమేడ్ జవాబులు నాలిక చివర్లో ఉంచుకున్నట్టు చెప్పేసి తప్పించు కుంటుంది. ఏ మాట కామాటే చెప్పుకోవాలి. ఆవిడ వల్ల చాలాసార్లు నాకు మంచే జరిగింది. తనకేదైనా కావాల్సి వస్తే ఆవిడెప్పుడూ డైరెక్ట్ గా అడగదు! తను ఇష్టపడిన వస్తువును కానీ, మనుషులను కానీ మనమూ ఇష్టపడేలా చేయటమే

ఆవిడ ప్రత్యేకత. ఓసారి ఆవిడకి ఆర్డంటుగా వాళ్ల నాన్నగారిని చూడాలనిపించింది.
“నాకు నిన్నటి రాత్రి మా నాన్న కలలో కనిపించాడండీ. కల బాగా గుర్తుకు రావట్లేదు కానీ మిమ్మల్ని మాత్రం కలలో కూడా పొగుడుతూ ‘మా అల్లుడు’ అంటూ ఫ్రెండ్లుకు చెబుతున్నారండోయ్! కాలు విరిగి మూడో నెలవుతోంది. కట్టు విప్పారేమో ఓసారి చూసి రండి. ఒక్కరికైతే సరిపడా ఛార్జీలకు డబ్బు మిగిలింది నెలలో. లేకుంటే నేనూ వచ్చేదాన్ని’ అంది.
“నువ్వే వెళ్ళు! మీ నాన్నకు నువ్వంటే వల్లమాలిన ప్రేమ. అనారోగ్యపు మనిషి. ఆనందిస్తాడు.” అని మనస్ఫూర్తిగా నాతో అనిపించిందాతర్వాతే సూటుకేసు సర్దుకుంది!
పండక్కిసారి బడ్జెట్ లోటుతో బట్టలు కొనలేకపోయాం. సరిగ్గా ఆ సమయంలో ఆవిడ తమ్ముడు వచ్చి “పండక్కి రాకపోలేకపోయావు ఓ అయిదు వందలిస్తాను చీర కొనుక్కో!” అన్నాడు!

“నాకెందుకూ చీర. ఉన్న చీరలు కట్టటానికే టైం లేక చీకుడుపట్టి పోతున్నాయి. నా కక్కర్లేదు కానీ, మీ బావగారికో సఫారీ, బాబిగాడికో బ్యాగీ, చంటిదానికో పంజాబీ డ్రెస్సు కొను చాలు. ఎంచక్కా మామయ్య పండ్లక్కి బట్టలు కుట్టించాడని పిల్లలూ, బామ్మర్ని సూటు కుట్టించాడని మీ బావగారూ అందరితో చెప్పుకుంటుంటే నాకు మైసూరు శిల్పూ చీర కట్టుకున్నంత సంబరంగా ఉంటుంది!” అంటూ తమ్ముడిని ములగ చెట్టెక్కించి మాతోపాటు తనూ మైసూరు శిల్పూ చీర కొనిపించుకున్న నేర్పరి!

ఆమధ్యనోసారి మా ఆవిడకి కలర్ టీ.వీ. కొనాలని గాఢంగా అనిపించింది. ఆవిడ నాప్రక్కన చేరి గోముగా, “ఎమండీ మనం కలర్ టీ.వీ. కొందామా? ప్రక్కంటి ఆఫీసరు గారి పెళ్లాం కలర్ టీ.వీ. చూసుకుని తెగ రెచ్చపోతోంది! రాత్రి టీ.వీ.లో అనొన్నరు కట్టిన చీర ఉదయాని కల్లా కొనేసి ఇరుగు పొరుగును పోగేసి ‘ఎగ్జిబిషను’ పెడుతోంది! మనం పోటీగా కొంటే తప్ప తిక్క కుదరదు.” అంటూ నా చొక్కా గుండీలు సరి చేస్తూ అడగలేదు!

“ప్రక్కంటి ఆఫీసరుగారి పెళ్లాం కలర్ టీ.వీ. కొంది. డబ్బు దండిగా మూలుగుతోంది కొంటుంది! అయినా మనమీద జాలిపడ్డమేంటి? అదే నాకు నచ్చలేదు. కలర్ టీ.వీ. గెజిటెడ్ ఆఫీసర్లైనట్ల కొనేది మీరెక్కడ కొంటారులెండి పాపం! అంటూ మనమీద జాలి వర్షం కురిపిస్తోంది. నాకు వళ్లు మండి “మావారూ గెజిటెడ్ ఆఫీసరే! కాకపోతే నాన్ అనే మూడక్షరాలు ముందుండి వెనుకబడిపోయాం! ఇన్స్టాల్మెంటుకు కలర్ టీ.వీ.లిచ్చే షాపులు, మావారికి చాలా తెలుసు. నెలకో నాలుగు వందలు కడితే, మోసుకోచ్చి ఇంట్లో పెట్టి వెళతారు! అయినా కలర్ టీ.వీ. చూడడం కళ్లకు మంచిది కాదని ఆమధ్య పేపర్లో చదివాను. పోడా బుడ్డి అద్దాలు మేం పెట్టుకోలేం బాబూ. అని మొహనే అనేసి వచ్చా!”

“పోనీ కలర్ టీ.వీ. తెచ్చుకుందామా?” అన్నాను ఆఫీసరు పెళ్లాం మీది కోపంతో.
“భలేవారే! నాలుగు వందలు మిగలాలంటే మాటలా? మీకు నెలకయ్యే సిగరెట్ల ఖర్చు రెండోదలూ, ఫ్రెండ్లుతో నెలకు రెండు సార్లు జరుపుకునే ‘పార్టీ’ మానుకుంటే తప్ప వీలు కాదు. అవి మానుకుని, మీరు బాధపడి కొన్న కలర్ టీ.వీ. చూడకుంటే కొంపేం మునగదులెండి! అయినా ఆఫీసర్లతో సరితూగాలంటే మాటలా?”

ఆవిడలా వద్దన్నకొద్దీ నాకు కొనాలనిపించి, నా అలవాట్లు మానుకుని కొన్నాను కలర్ టీ.వి.! నా అలవాట్లే ఎందుకు మానుకోవాలి? నెలకోసారి స్ట్రీలు సామాను కొనటం మానినా, మ్యాట్నీలు చూడడం మానినా, కనిపించిన కాటన్ చీరల్లా కొనటం మానినా డబ్బు మిగల్పవచ్చు. అన్న ఆలోచన తర్వాతేప్పుడో వచ్చింది. కానీ

అప్పటికి టీ.వీ. ఇన్స్టాల్మెంటు పూర్తయిపోయి, నాకు సిగరెట్ల వాసనంటేనే అలర్జిగా మారిపోయింది. అది వేరే విషయం!

“ఈరోజు మ్యాట్నీ ఆటకు పక్కింటావిడకు నాతో కలిసి వెళ్లాలనుందిట! మధ్యాహ్నం మీరు భోజనానికి వస్తే నేను లేకుంటే ఎలా? అందుకే రానన్నాను. నాకూ పెద్ద ఇంట్రస్టేం లేదనుకోండి!” అంది.

“అదేంటి! వెళ్లు. పాపం! ఆవిడ నీకామధ్య ఒంట్లో బాగా లేకపోతే వంటా అదీ చేసి సాయ మవలేదూ! మనిషిన్నాక కాస్త కృతజ్ఞతుండాలి!” అంటూ పోజు ఇచ్చానోసారి!

మ్యాట్నీకెళ్లే తొందరలో వండిన ఉడికి ఉడకని అన్నం, ఉప్పెక్కువయిన సాంబారు, చింత పండు లేని పచ్చడి, మాడిన అప్పుడాలు తిన్న తర్వాత, కోపం నసాళానికంటింది. సాయంత్రం చెడామడా తిట్టాలి. వీలైతే చెంపదెబ్బ కూడా వెయ్యాలి. అని ఉవ్విళ్లూరాను. కానీ సాయంత్రం ఇంటికి వచ్చిన నాకు వాకిట్లోనే ఎదురొచ్చి,

“అదేంటండీ మొహం అలా పిక్కుపోయింది! పిక్కుపోదూ మరి! అది మనుషులు తినే తిండేనా? ఎలా తిన్నారు బాబూ! మీరు కాబట్టి తిని ఇంత సైలెంటుగా ఉన్నారు! అదే మా అక్క మొగుడైతేనా కంచం విసిరేసి సూటుకేసు సర్దుకోమనేవాడు! ఎంత పాక శాస్త్రజ్ఞులైనా ఏదో ఒక రోజు వంట చెడకుండా ఉంటుందా? ఆడవాళ్లనర్థం చేసుకునే పెద్ద మనసు మీలాగా అతనికి లేదు సుమండీ!” అంటూ వేడెక్కిన బుర్ర మీద అయిసుముక్క పెట్టినట్టు రూటు మాచేసింది! ఎమంటాను చెప్పండి! ఎంత చెడ్డా పెళ్లాం!

ఇలా సుఖం లేదు. ఆమె పుట్టింటి వైపు నుంచి నరుక్కొస్తే కోరిక తీరచ్చని వెరి ఆశతో, ఆమె తరపు బంధువులను ఎద్దేవా చేసి మాట్లాడాలని గొంతు సవరించుకుంటుండగానే,

‘అవును బాబూ! నాకు ప్రభుత్వ సుత్త రామూ నచ్చలేదు! కక్కర్ని కాకపోతే మీకో వజ్రపు టుంగరం, మెటాల్ టైకా కొన్నానని, అలక మంచం రోజు నుంచి అడుగుతున్నానా? ఇదిగో అదిగో అంటూ దాట్లొస్తూ ఇంకా మీ అలుసు చూసుకుని కదూ! వాళ్లు వచ్చినప్పుడు పళ్లికిలించి రాసుకు తిరక్కపోతే, ఓ కుర్చీలో స్టయిల్ గా కూర్చుని కాళ్ళూపుతూ, కళ్లకు పేపర్ డం పెట్టుకుని బెట్టుగా ఉండరాదూ! ఎటొచ్చి అల్లుడు మంచివాడు, ఏమీ అడగడు, దేముడు, కూతురు గయ్యాళి అన్న పేరు పుట్టింట్లో స్థిరపడిపోయింది మీ మూలాన!” అంటూ గబుక్కున నా పార్టీలోకి చేరిపోయి నా మనసులో ఏ మూలో ఆమె పుట్టింటి వారివైపున్న నిరసనను కాస్తా వేళ్లాడబీకి వేసింది.

ఇలా ఎప్పటికప్పుడు నా కోరిక తీరకుండా తప్పించుకు తిరుగుతున్నది, మా ఆవిడ! ఈరోజు ఈ పేపర్లు కంటబడ్డంతో, నాకు ఉత్సాహం పుంజుకుంది.

అద్దం ముందు నిల్చుని, గతంలో నాకున్న నాటక రంగ అనుభవాన్ని గుర్తుకు తెచ్చుకుని ఎక్స్ ప్రెషన్స్ మారుస్తూ రిహార్సులు చేశాను.

“నీకసలు బుద్ధుందా? సామాన్లంటే ఇంత పిచ్చేమిటి నీకు? ప్రతి నెలా కొని అందరూ చూడాలని అటక మీద బోర్లిం చావు! మనవళ్ల సంసారాలకు కూడా సరిపడా ఉన్నాయి! చాలవా? వాడెవడో మోసకారి వెధవ సామాను ఖరీదులో సగ భాగం కట్టించుకుని పదిహేను రోజులకు సామాను ఇస్తానంటే తెలివి తక్కువగా కట్టడ మేనా? అలాంటి వాళ్లు కర్నాటకలో ఒకడు తమిళనాడులో ఒకడు, చివరికి రెండేళ్ల క్రితం ఈ వూళ్లో కూడా అందరితో డబ్బు కట్టించుకుని పారిపోలేదూ! పేపర్లో కూడా వేశారు. అనవసరంగా ఆశకు పోయి అయిదు వందలు తగలేస్తావా? వెయ్యి రూపాయల సామాను వస్తుందనే? ఈ రోజో రేపో డబ్బు పట్టుకు పారిపోడూ! అప్పుడే డుస్తూ కూర్చుండువుగాని ఊరంతా తిరిగి చస్తుంటాము మాకు తెలియదు. ఎక్కడ ఏ సామాన్లవాడో చ్చాడు, ఏ షాపులో ఏ వెరైటీ చీరలొచ్చాయో మీ ఆడాళ్లకే ముందు తెలుస్తుంటాయి! పోస్టిఫీసుకు పొదుపు పథకాల గురించి నీవే సలహా ఇచ్చిందా? ఫీలింగ్సు ఇచ్చేదానివి కదా. అక్షర జ్ఞానం లేనిదాల్లా ఇంత చవకబారు పనులు చేస్తావా? పైగా మహిళా మండలి ప్రెసిడెంటునంటూ ఉద్ధరించే దాల్లా పోజులూ నువ్వు! కాళ్లెమిటి అంత గట్టిగా పట్టుకున్నావ్ రక్తప్రసరణ జరక్కుండా. లే! లేచి పనులు చూసుకో! ఇంకోసారి ఇలా చేశావంటే చంపేస్తాను జాగ్రత్త!” నా ఏకపాత్రాభినయం ఇంకా ముగియక ముందే -

“ఎంటండీ! మీలో మీరు గొణుక్కుంటున్నారు? చేతిలో ఆ కాగితాలేమిటి? ఓ! హెమ్ నీడ్స్ రశిదులూ! మీకు చెప్పనేలేదు కదూ. అవి క్రితం సారి మన పనిమనిషి, సామాను వస్తుందన్న ఆశతో కొన్న రశిదులు. డబ్బు వడ్డీకి తెచ్చిన సామాన్లకు కడితే, డబ్బు పట్టుకు పోయాడని విద్వేషం గుర్తుందా? ఈసారేం జరిగిందో తెలుసా? పదిరోజుల క్రితం ఈ వూర్లో అలాంటివాడే దిగబడ్డాడు. ఈసారి మన వూళ్లో ఎవరూ మోసపోయి బాధపడకూడదని, మా మహిళా మండలి వారు, చాలామంది స్త్రీలను, పురుషులను పోగు చేసుకుని వాడి షాపు ముందే బైతాయించి, కస్టమర్సును లోనికి రానియ్యకుండా, షాపువాడు వస్తువులు అమ్మకుండా అడ్డుపడి, కస్టమర్సుకి నచ్చచెప్పి, నూటికి నూరు శాతం సక్సెస్ అయ్యాం! వాడిప్పుడు ఊరు వదిలి పారిపోయాడు. డబ్బుతో కాదు! తల మీద గుడ్డెసుకుని! కాకపోతే మేం కాస్త రిస్కు తీసుకోవలసి వచ్చింది. అయినా ఆడవాళ్లు అనుకోవాలే గానీ సాధించలేనిదంటూ లేదండోయ్!” అంటూ కళ్లెగరేసి చెబుతున్న శ్రీమతిని సంభ్రమాశ్చర్యాలతో చూస్తూ, ఆవిడను కోప్పడాలన్న కోరికను చంపుకున్నాను.

అదండీ మా ఆవిడ అంటే! □